

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **G. B.**, zast. Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, advokátkou se sídlem Příčná 327/1, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2025, č. j. 62 Az 1/2025-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **5 070 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 27. 10. 2024 ležel na lavičce u nástupiště metra stanice Vltavská v Praze. Příslušníci Policie ČR mu orientační dechovou zkouškou naměřili přítomnost alkoholu v hodnotě 3,11 promile. Následně zjistili, že pobývá na území ČR bez oprávnění k pobytu a že policie dne 16. 8. 2023 rozhodla o jeho správním vyhoštění. Dne 28. 10. 2024 jej proto policie za účelem správního vyhoštění zajistila. Následující den však požádal o mezinárodní ochranu. Jako hlavní důvod, proč se nemůže vrátit do země původu, uvedl, že se bojí msty ze strany svých rodinných příslušníků, kteří mu kladou za vinu smrt jeho manželky. Na státní orgány se neobrátil, protože usoudil, že má jeho tchán dobré kontakty. V rámci

seznámení s podklady pro rozhodnutí pak uvedl, že v minulosti pracoval v rotě eskort na ministerstvu vnitra a provázel moldavské prezidenty. Po odchodu ze služby podporoval na demonstracích pozdějšího moldavského prezidenta Igora Dodona, o čemž se dozvěděla celá jeho vesnice. Když pak vrcholila Dodonova volební kampaň, byl žalobce spolu se svým bratrem napaden a těžce zbit. Sice měl k dispozici lékařskou zprávu, ale policista mu ji sebral. Žalovaný žalobci rozhodnutím ze dne 18. 12. 2024, č. j. OAM 1470/BA-BA07-ZA01-2024, mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neudělil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Poukázal na obecnost uplatněných námitek. Neztotožnil se s tím, že by obava z pomsty ze strany příbuzných sama o sobě naplňovala kritéria podle § 14a zákona o azylu. V zemi původu měl žalobce možnosti, jak výhrůžky od soukromé osoby řešit a nevyužil je. Od smrti manželky kromě toho uplynulo již 15 let. V průběhu řízení o zajištění navíc vyplynulo, že žalobce do ČR přijel za účelem zaměstnání a o mezinárodní ochranu požádal až po svém zadržení. Podle krajského soudu se žalovaný také dostatečně vyjádřil k relevantním skutečnostem. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, podle kterého žalobce nesplňuje podmínky zákona o azylu. Neztotožnil se ani s námitkou, že by řízení o žádosti žalobce bylo vedenou snahou „smést případ ze stolu“ cestou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žádost totiž žalovaný zamítl věcně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Její přijatelnost odvozuje z toho, že krajský soud nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a napadený rozsudek má zásadní dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[4] Stěžovatel uvádí, že se skutkový stav, ze kterého žalovaný a krajský soud vycházeli, neodůvodněně odchyľuje od skutečností, které tvrdil stěžovatel. Odhlíží od specifických důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a konfrontuje je s obecnými fakty, na kterých však žádost nebyla založena.

[5] Žalovaný si neopatřil podklady, které se týkají fungování moldavských státních orgánů, zejména zprávy ohledně úrovně lidských práv a svobod. Při vydání napadeného rozhodnutí tedy vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[6] Stěžovatel uvádí, že důvodem jeho žádosti bylo pronásledování skupinami soukromých osob. V zemi původu mu bezpečnostní složky nejsou kvůli velké míře korupce schopny poskytnout adekvátní ochranu. Vnitřní přesídlení v zemi původu v minulosti již zkusil, avšak pronásledovatelé jej vyhledali. Odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2017, č. j. 1 Azs 40/2007-129, podle kterého je nutno se zabývat konkrétními formami negativních reakcí žadatelova okolí jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu (kumulativně). Ohledně kumulativního základu oprávněnosti tvrzení o opodstatněnosti pronásledování odkazuje také na č. l. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice (Evropského parlamentu a Rady

pokračování

2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011) a čl. 53 příručky UNHCR (k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíka).

[7] Dále stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-47, podle kterého je potřeba v situaci důkazní nouze zohlednit ve prospěch žadatele o azyl skutečnosti, na jejichž základě lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele došlo nebo mohlo dojít. S odkazem na čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice pak tvrdí, že pokud žalovaný nebyl schopen prokázat, že k jednání, kterému byl stěžovatel v minulosti vystaven, již v budoucnosti nemůže dojít, pak by se měl přiklonit k závěru o existenci odůvodněných obav z pronásledování.

[8] Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a pouze formalisticky odkazoval na závěry žalovaného. Nepřezkoumal zákonnost postupů a to, zda žalovaný řádně zjistil skutkový stav. Tím zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[9] Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele (či jeho část) je nevěrohodný, je podmíněný důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi. Na to by se pak měl zaměřit pohovor s žadatelem. Stěžovatel cituje také z blíže nespecifikovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle kterého je nutné vzít při hodnocení důkazů v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu. Pochybnost podle něj svědčí ve prospěch žadatele ze země, kde je stav dodržování lidských práv špatný, zatímco v případě žadatele z právního státu s demokratickým režimem je na něm, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledovaný.

[10] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zásadní je výpověď žadatele o azyl, a není na správním orgánu domýšlet za žadatele okolnosti, které neuvedl. Informace o zemi původu uvádí, že Moldavsko implementuje doporučení Evropské unie, Rady Evropy a OSN. Zejména po posledních prezidentských a parlamentních volbách Moldavsko posílilo právní stát. Existují v něm také orgány pro ochranu lidských práv. V protokolu o účastnickém výslechu ze dne 30. 1. 2024 stěžovatel uvedl, že do ČR přijel za účelem zaměstnání a na jejím území nelegálně pobýval na základě falešného rumunského cestovního dokladu. Sdělil, že mu není známa žádná překážka, která by mu návrat do vlasti znemožňovala, a že mu nehrozí žádné nebezpečí, nelidské zacházení ani jiné trestání, avšak nemá peníze na cestu. Pokud tedy bude stěžovatel čelit útokům ze strany soukromých osob, má možnost tyto potíže efektivně řešit. V průběhu správního řízení vyvrátil, že by se v zemi původu potýkal s potížemi ze strany bezpečnostních orgánů, a nelze předpokládat, že by mu byla pomoc nedostupná. Napadený rozsudek srozumitelný a opřený o dostatek relevantních důvodů. Krajský soud postupoval podle všech zákonných norem a ve shodě s ustálenou judikaturou. Navrhuje proto, aby soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností jednotlivých kasačních námitek. Kasační stížnost lze totiž podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Musí tedy vylicit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38, bod 11). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36, body 10–14).

[13] Stěžovatel tvrdí, že žalovaný pochybil při posuzování věrohodnosti jeho azylového příběhu, respektive jeho části. Tato argumentace však není přípustnou kasační námitkou. V první řadě není zřejmé, o které části azylového příběhu je řeč; žalovaný ani krajský soud s pojmem věrohodnosti nepracuje. Pokud tím míní věrohodnost toho, že byl napadený za účast na politické demonstraci a lékařskou zprávu mu sebral policista, pak se nejedná o skutečnosti, které by byly předmětem soudního přezkumu. Primární žalobní argumentace se totiž týkala pronásledování ze strany soukromých osob. Pokud tím pak míní právě věrohodnost tvrzení o pronásledování, je nutné upozornit na to, že krajský soud případné pronásledování ze strany soukromých osob a priori nezpochybnil. V bodě 17 napadeného rozsudku uznal, že se mohl s výhrůžkami od soukromé osoby potýkat. Uvedl však, že měl v zemi původu možnosti, jak tyto výhrůžky řešit, a neučinil tak, a proto nemohou být důvodem pro udělení azylu. Argumentace stěžovatele (ať už ji budeme chápat jakýmkoliv z předestřených dvou způsobů) se tak mívá s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[14] Z téhož důvodu pak není přípustnou kasační námitkou ani argumentace, podle které se skutkový stav, ze kterého žalovaný a krajský soud vycházeli, neodůvodněně odchyluje od skutečností, které tvrdil stěžovatel. Nutno dodat, že ani v případě této argumentace není zřejmé, o jaké skutečnosti konkrétně jde. Pro svoji obecnost není přípustnou kasační námitkou ani související argumentace, že skutkový stav, ze kterého žalovaný a krajský soud vycházeli, „*zcela odhlíží od stěžovatelem tvrzených specifických důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a zároveň jej absurdně konfrontuje s obecnými fakty, na kterých však žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nebyla založena*“.

[15] Jelikož v dané věci rozhodoval samosoudce, zabýval se dále Nejvyšší správní soud přijatelností kasační stížnosti. Pokud před krajským soudem o věci rozhodoval specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní

pokračování

zájmy stěžovatele, je namístě ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí věcně přezkoumává pouze, pokud má řešená právní otázka přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu 1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo 2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[16] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud zatížil rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů tím, že se nevypořádal s žalobními námitkami a nepřezkoumal, zda žalovaný řádně zjistil skutkový stav. Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje mimo jiné takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Pokud by byl rozsudek stížen vadou nepřezkoumatelnosti, způsobovalo by to přijatelnost kasační stížnosti (rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2023, č. j. 3 Azs 410/2021-60, bod 18, či rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 As 295/2021-35, č. 4488/2023 Sb. NSS). Pro posouzení přijatelnosti kasační stížnosti je tedy nutné se zabývat přezkoumatelností napadeného rozsudku.

[17] Krajský soud se v bodě 17 napadeného rozsudku vypořádal s hlavní žalobní argumentací, tedy že stěžovateli v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany členů rodiny jeho zesnulé manželky. Uvedl obecná judikatorní východiska, která následně aplikoval na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že podle jeho konstantní judikatury není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09 a sp. zn. IV. ÚS 919/14). Například v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, Ústavní soud uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. také rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Těmto požadavkům krajský soud podle Nejvyššího správního soudu dostal, a rozsudek tak v této části není nepřezkoumatelný.

[18] V bodech 18 a 20 napadeného rozsudku pak krajský zhodnotil, zda se žalovaný zabýval všemi skutečnostmi, které jsou pro věc relevantní, a dospěl k závěru, že ano. Stěžovatel uvádí, že krajský soud nepřezkoumal, zda žalovaný řádně zjistil skutkový stav. Neuvádí však (ani v žalobě, ani v kasační stížnosti), které konkrétní skutečnosti by žalovaný nezohlednil, natož jak toto nezohlednění zasáhlo do práv stěžovatele. Pouze v obecné rovině rozporuje hodnocení důkazů. S ohledem na obecnost žalobní argumentace v této části vnímá Nejvyšší správní soud vypořádání krajským soudem za dostatečné (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Ani v této části tedy není rozsudek zatížen vadou nepřezkoumatelnosti, která by svědčila přijatelnosti kasační stížnosti

[19] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou vady řízení před správním orgánem, která spočívá v tom, že si žalovaný neopatřil zprávy, které se týkají fungování státních orgánů a úrovně lidských práv a svobod v Moldavsku. Ani tato námitka však není přijatelná. Nutno upozornit na to, že již krajský soud v bodě 7 napadeného rozsudku shrnul, že součástí podkladů, na jejichž základě žalovaný svoje rozhodnutí postavil, byla i informace se základním přehledem o zemi. Z uvedené informace pak lze zjistit také stav lidských práv a právního státu v zemi.

[20] Nejvyšší správní soud se následně zabýval přijatelností dalších kasačních námitek. Žaloba byla postavena na argumentaci, podle které stěžovateli, který nemá důvěru ve státní orgány v zemi původu, hrozí pronásledování ze strany soukromých osob. Krajský soud při posuzování této argumentace vyšel z rozsudku NSS ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, podle kterého nejsou obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby bez dalšího důvodem pro udělení azylu; tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. Dále pak z rozsudku NSS ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, podle kterého obecné tvrzení žadatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se žadatel neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Odkázal také na usnesení NSS ze dne 17. 8. 2023, č. j. 6 Azs 271/2022-32, ze kterého plyne, že hrozby, které vyplývají z jednání soukromých osob, mohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, pokud k nim přistoupí také nečinnost státních či jiných orgánů, resp. neschopnost nebo neochota takových orgánů poskytnout žadateli adekvátní ochranu.

[21] V této souvislosti krajský soud upozornil na to, že stěžovatel měl v zemi původu možnosti, jak výhrůžky od soukromé osoby řešit, avšak nevyužil je. Jeho žalobní námitku tedy shledal za nedůvodnou. Nejvyšší správní soud se s uvedenými judikatorními východisky ztotožňuje. Je nutné upozornit také na to, že pouhá subjektivní nedůvěra ke státním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (usnesení NSS ze dne 17. 6. 2025, č. j. 2 Azs 104/2025-44, bod 12; či usnesení NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). Podle Nejvyššího správního soudu tedy krajský soud postavil svoji argumentaci na závěrech ustálené judikatury a žádné tvrzení stěžovatele nenásvědčuje, že by tomu bylo jinak. Nutnost posuzovat tvrzení o pronásledování nejen jednotlivě, ale také kumulativně, tyto závěry nijak nerozporuje.

[22] Ze zprávy o zemi původu, která je součástí správního spisu, navíc vyplývá, že se stav právního státu v zemi zlepšuje. Stěžovatelovo tvrzení, podle kterého je při hodnocení důkazů nutné vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, tak hraje spíš v jeho neprospěch. V případě žadatele z právního státu s demokratickým režimem je totiž na něm, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledovaný, a nemůže se zaštiťovat pouze tím, že by mělo být v pochybnostech rozhodnuto v jeho prospěch (viz rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89; rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83; nebo rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2009, č. j. 4 Azs 42/2009-136). Tento závěr je v souladu také s rozsudkem NSS č. j. 5 Azs 12/2012, na který odkazuje stěžovatel. Ani v tomto ohledu tak krajský soud nevybočil z mezí judikatury NSS.

pokračování

[23] Podle již zmíněného rozsudku NSS č. j. 4 Azs 129/2005-54 také svědčí o účelovosti žádosti, pokud nebyla žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území ČR, ale až poté, co žadatel na území ČR pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění. V této souvislosti tedy podle krajského soudu nebylo možné přehlédnout, že stěžovatel do ČR přijel za účelem zaměstnání a o mezinárodní ochranu požádal až po zadržení policií. Ani toto posouzení nevybočuje z mezí ustálené judikatury (obdobný závěr NSS zaujal v usnesení ze dne 22. 4. 2021, č. j. 8 Azs 288/2020-33, bod 6; usnesení ze dne 26. 9. 2024, č. j. 7 Azs 84/2024-22, bod 15; či usnesení ze dne 30. 10. 2023, č. j. 7 Azs 101/2023-22, bod 17). Pro úplnost je možné dodat, že sám stěžovatel při podání vysvětlení dne 28. 10. 2024 uvedl, že nezná žádnou překážku vycestování z ČR a že mu nehrozí žádné vážné nebezpečí; jen že by jej obviňovala rodina manželky z její smrti.

[24] Lze uzavřít, že krajský soud vystavěl svůj rozsudek v souladu se zákonem, na závěrech výše citované ustálené judikatury, kterou následoval a nijak z jejich mezí nevybočil. Nejvyšší správní soud ani neshledal potřebu se od těchto závěrů nyní odchýlit, a stejně tak v návaznosti na uplatněnou kasační argumentaci neshledal pochybení krajského soudu svědčící přijatelnosti kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[26] Co se týká nákladů řízení, odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost je na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti druhem zjednodušeného věcného přezkumu rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl a nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

[27] Stěžovateli byla k jeho žádosti ustanovena usnesením krajského soudu ze dne 21. 1. 2025, č. j. 62 Az 1/2025-34, zástupkyně Mgr. Karin Poncza Hadwigerová, advokátka. Zastoupení platí i pro řízení před Nejvyšším správním soudem, náklady v podobě odměny ustanoveného zástupce a náhrady hotových výdajů platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna zástupkyně stěžovatele byla stanovena za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupkyni stěžovatele tak náleží odměna ve výši 4 620 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Vedle toho má zástupkyně stěžovatele též právo na náhradu hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkově jí tedy přísluší odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve výši 5 070 Kč. Tuto částku jí Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu